

“Crist em diu i et diu que ens necessita”

Devoció de Nadal. -No somric quan et veig compondre les muntanyes de suro del Pessebre, i col·locar les ingènues figures de fang entorn de la Cova. -Mai no m'has semblat més home que ara, que sembles un nen. (Camí, 557)

3 de gener

Quan arriba Nadal, m'agrada de contemplar les imatges del Nen Jesús. Aquestes figures que ens mostren el Senyor que s'anorrea, em

recorden que Déu ens crida, que l'Omnipotent ha volgut presentar-se desvalgut, que ha volgut valer-se dels homes. Des del bressol de Betlem, Crist em diu i et diu que ens necessita, ens urgeix a una vida cristiana sense avinences, a una vida de donació d'un mateix, de treball, d'alegria.

Mai no aconseguirem el veritable bon humor si de veritat no imitem Jesús; si no som humils com Ell. Hi tornaré a insistir: ¿heu vist on s'amaga la grandesa de Déu? En una menjadora, en uns bolquers, en una gruta. L'eficàcia redemptora de les nostres vides només pot actuar-se amb la humilitat, deixant de pensar en nosaltres mateixos i sentint la responsabilitat d'ajudar els altres.

A vegades és corrent, fins i tot entre ànimes bones, provocar-se conflictes personals, que arriben a causar preocupacions serioses, per bé que

mancades d'una base objectiva. El seu origen radica en la falta de coneixement propi, que mena a la supèrbia: el desig de convertir-se en el centre de l'atenció i de l'estimació de tothom, la inclinació a no quedar malament, no resignar-se a fer el bé i desaparèixer, l'afany de seguretat personal. I així, moltes ànimes que podrien fruir d'una pau meravellosa, que podrien assaborir una alegria immensa, per orgull i presumpció es transformen en malaurades i infecundes.

Crist fou humil de cor. Al llarg de la seva vida, no va voler per a Ell res d'especial, cap privilegi. (És Crist que passa, 18)